

< ღვთისმსახურება >

< მისალმება-დამშვიდობების ფორმები >

— ვისაუბროთ მისალმება-დამშვიდობების ფორმებზე, ესე იგი, მრეწულს შორის, მრეწულსა და მოძღუარს შორის და აი, მოძღუართან სტუმრობის დროს, ახლა მე არ ვამბოფ სახლში სტუმრობის დროს, აი, როცა სენაქში არის იმ შემთხვევაში, თუ საუბარი გუინდა, როგორ მიუდიტარო?

— თუ, ესე იგი, სადმე შეუდივარ ოჯახში, მივდივარ სტუმრათ, აქა მშუიდობა ეს, სანამ ახლა ასე, ღრმათ შევისწატილიდი საეკლესიო წესეფს, ჩუენ ოჯახშიც იყო ასე და საერთოთ საქართუელოში ასეთი ფორმა ყოტუელთუის იყო: აქა მშუიდობას“ კი ვიტყოდით, მარა ახლა უკუე ჩუენი მისალმება მშუიდობა“, ქრისტიანები ერთმანეც ვესალმებით ასე “მშუიდობას“ უბრალოთ, “მშუიდობა“ და გადავებუევით ერთმანეც. რა თქმა უნდა, ესე იგი, სხეულზე მთხუევა არ ხოტუბა, ბეჭზე მთხუევა ესაა ქრისტიანული მისალმება. მშუიდობა და ქრისტიანული მისალმება, ოჯახში როცა შეხუალ “აქა მშუიდობას“ ვიტყუით და “მშუიდობა მოქცეთ ღმერთმა.“ეს გამოსულის დროსაც კი “ღმერთმა მშუიდობა მოქცეთ და ხუატი და ბარაქა“, დამშუიდობებაც ასია.

— როცა “მშუიდობა თქუენდა“ ვესალმები ვინმეს პასუხად უღებულოფ...

— და“სულისაცა შენისა თანა“ეს მრეწულისგან და ეს სიტყუები მოდის წირუისგან. წირუაზე ხოტუბა, ამ სიტყუების თქმა ხოტუბა წირუაზე და ეს გადმოგუაქ ცხოტრებაში ჩუენ ეს სიტყუები “და სულისაცა შენისა თანა“

— წირუის დროს კიდე, როცა ქრისტიანებო ერთმანეც სიყუარულს უცხადებენ?

— “იყუარებოდეთ ურთიერთს, რათა ერთობით აღუიარებით“და ამ დროს ეს სიტყუები ჩუენ გუახსენეფს ურთიერთ სიყუარულს, რო ჩუენ უნდა ერთმანეთი გუიყუარდეს.

— ამ დროს მრეწული რას აკეთეფს?

— ამ დროს ერთმანეთის მთხუევა ხოტუბა, რა თქმა უნდა სიყუარულით და “ჩუენთან არს ღმერთი“ და “არს და იყოს“ასეთ სიტყუეფს უპასუხოფთ ერთმანეც და ეს, ესე იგი, ასეთი ფორმა უფრო მეტათ ჩუენ გუაძლეფს, გვაფხიზლეფს იმაში, რო ურთიერთ უნდა გუიყუარდეს, არა მარტო ამ გარეგნული ფორმებით რასაც ჩუენ იმწუთას ეკლესიაში ვაკეთეფთ და ვემთხუეუით ერთმანეც, მართლა უნდა გუიყუარდეს, შინაგანათ უნდა ქუქონდეს ერთმანეთის სიყუარული და შეიღება სულაც არ გადაეხუიო იმ მომენჩი, მარა სიყუარულით შეხედო შენ გუერდით მყოფს და სულ, ესე იგი, გულში ქქონდეს შენი მრეწულის და შენი ყუელას სიყუარული. ეს სიტყუები უბრალოთ ჩუენ გუაფხიზლეფს, რო ერთმანეთი უნდა გუიყუარდეს და არ უნდა... მტერიც კი უნდა გიყუარდეს.

— მოძღუართან სტუმრობის რა განსაკუთრებული ფორმაა?

— მოძღუართან სტუმრობისას აუცილებელია, რო მანდილი, ნუ, შეიღება, ახლა, ერში არ გეხუროს და არ დადიოდე მანდილით, მარა როდესაც, ესეი, მი ამისწინ მომიხთა მოძღუართან მისულა სახში, ლოცუით მიუდიოდი გზაში, ულოცულობდი, რო გონება გაეხსნა რო ჭეშმარიტათ მესაუბრა იმაზე, რაც მინდოდა. არი ზოგჯერ რაღაცა გინდა თქუა და ვერ გამოხატაუ და ამიტომ ქქირდება ლოცუა, რო ილოცო და აუცილებლათ მანდილი უნდა, ქალს მანდილი უნდა ეფაროს თაუზე და „ლოცუითა წმიდათა მამათა ჩუენთათა უფალო იესო ქრისტე, ღმერთო ჩუენო შეგუიწყალენ ჩუენ“ და ამ სიტყუებით მიგუიღეფს მოძღუარი და...

— უნდა გიპასუხო „ამინ“

— „ამინ“ უნდა გიპასუხო და ეს არი დასტური იმისი, რო მიგიღოს მოძღუარმა და უკუე ხარ მზათ რო ესაუბრო მას. ეს უბრალოთ არი ფორმალობა ქრისტიანობაში, ეს აუცილებელია, აუცილებელია იმიტო, რო მოძღუართან არ უნდა ქქონდეს ზედმეტათ მეგობრული... მოძღუარი მეგობარიც უნდა იყოს, მამა არი შენი, მეგობარიც არი ჩუენი, ძმაცაა და ყუელაფერია ჩუენი, მაგრამ ზომიერება სჭირდება. ეეს არი ზომიერებისათუის აუცილებელი, რო ეს თქუა ეს სიტყუები, თათუე დაიხურო, ძნ შეილება ახლოს იყო და კარგი ურთიერთობა ქონდეს, მარა თუ ესენი დაუკარგეთ: თათუსაგარი არ დაიხურე, ლოცუა-კურთხევა არ თხოვე მოძღუარს, უკუე აქ იკარგება რადაცა სულიერება და ურთიერთკატუირში მოძღუარსა და სულიერ შუილს შორის.

— უბრალოდება

— უბრალოდება და არ, არ უნდა დაკარგო, არ უნდა ქქონდეს იმის ის, რო ის უკუე შენ რამდენი ხანია იცნოვ და კარგი ურთიერთობა გაქ. ის არ არი ასე. მოძღუართან უნდა ქქონდეს, რაც შეილება... ზომიერება უნდა იყოს დაცული.

— ვუელან თქუენ [პირად საუბარში] ბრძანეთ, რო მსგაუსი ფორმები მე მინახაუს მონასტერშიო.

— კი მონასტერში არი ცალკე ერთი პატარა კელია, სადაც მოძღუარი ღებულოფს ახსარებას და კართან ჩუენ უდგავართ და ვამბოფთ ამ ლოცუას და თუ მოძღუარი დაგიძახეფს...

— „ლოცუითა ვმიდათა მამათა ჩუენთათა...“

— „ლოცუითა ვმიდათა მამათა ჩუენთათა“ და თუ იქიდან მოძღუარი დაგიძახეფს „ამინ“ ესე იგი, შენ უნდა შეხუიდე ახსარებაზე და შენ უკუე ხარ ღირსი ამ იმისი.